

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. IV. Eadem veritas ratione suadetur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

10. Secundo probatur idem Antecedens ex Augustino supra relato de corrept. & gratia cap. 7. ubi loquens de electis ait: *Horum si quisquam perit, vitio humano vivitur Deus, sed nemo eorum perit, quia nullà re vincitur Deus. Et cap. 14. Deo volenti salvum facere, nullum hominis resistit arbitrium: sic enim velle & nolle in volentis aut nolentis est potestate, ut divinam voluntatem non impediat, nec superet potestatem.* Et cap. 8. ejusdem libri differens de fide D. Petri, ejus firmitatem & indefectibilitatem, ad ipsam præparationem & operationem Dei reducit, non verò ad prævisum contentum voluntatis Petri. *Quis [inquit] ignorat tunc fuisse peritiam fidem Petri, si ea qua fidelis erat, voluntas ipsa deficeret; & permansuram, si ea voluntas maneret? sed quia preparatur voluntas à Domino, ideo pro illo non potest esse in manu oratio. Ergo infallibilitas illa orationis Christi, & indeficientia fidei Petri, ex præparatione ipsa Dei sumitur, non ex consensu prævio & præsupposito ex parte voluntatis nostræ. Unde subdit Augustinus: *Voluntas quippe humana non libertate consequitur gratiam, sed gratiâ potius libertatem, & ut perseveret delictabilem perpetuitatem, & insuperabilem fortitudinem.* Et cap. 12. ejusdem libri, loquens de promissione facta Abraham, quâ Deus illi promisit, quòd eum constitueret patrem multorum, per fidem scilicet & conversionem Gentium, illius firmitatem & infallibilitatem docet non esse delendam ex divina præscientia, humanæ voluntatis explorante consensum, sed ex ipsa prædestinatione quâ Deus facit id quod promittit. Nam ibi versans illud Apostoli de Abraham: *Plenissime sciens, quia que promisit Deus, potens est & facere,* subdit: *Non ait que præcivit potens est promittere, aut que prædixit potens est ostendere, aut que promisit potens est præscire, sed que promisit potens est & facere. Ipse ergo eos facit perseverare in bono, qui facit bonos. Quod etiam clarissime expressit in libro de prædest. Sancti. cap. 10. his verbis: *Quando promisit Deus Abraham in semine ejus fidem Gentium, dicens: Patrem multarum Gentium posuisti, non de nostra voluntatis potestate, sed de sua prædestinatione promisit. Promisit enim quòd ipse facturus fuerat, non quòd homines; quia etsi faciunt homines bona que pertinent ad colendum Deum, ipse facit ut illi faciant que præcepit, non illi faciunt, ut ipse faciat quòd promisit: alioquin ut Dei promissa compleantur, non in Dei, sed in hominum est potestate.***

11. Ex quibus locis hoc potest deduci argumentum: Secundùm Augustini doctrinam, Deus solum promittit id quod facit, non id quod præscit, aut supponit: Ergo divina promissio, non de præscientia eorum quæ Deus supponit, sed de ordinatione & prædestinatione eorum quæ facit, infallibilitatem trahit: At Deus promittit etiam consensum & cooperationem liberam nostræ voluntatis, ut cum promisit Abraham obedientiam & fidem Gentium: Ergo talem consensum & cooperationem facit in nobis per suam gratiam, & non solum præscit illam, ut ex potestate & nostræ voluntatis determinatione descendente; ac proinde respectu illius habet non solum certitudinem cognitionis & præscientiæ, sed etiam ordinis & causalitatis. Unde dicit idem Augustinus de bono persever. cap. 18. in fine: *Prædestinasse est hoc præcisse quòd fuerat ipse facturus. Et de prædest. Sancti. cap. 10. Prædestinatione quippe Deus ea præcivit que fuerat ipse facturus. Quibus etiam locis aperte declarat, prædestinationem respicere solum id quod Deus facit, ac*

proinde gaudere non solum certitudine præscientiæ, sed etiam causalitatis. Quòd etiam patet ex eo quòd ibidem hoc statuit discrimen inter præscientiam & prædestinationem, quòd prædestinatio est solum eorum quæ sunt à Deo, scilicet bonorum, præscientia verò se extendit etiam ad facta aliena, videlicet ad mala, quæ Deus non facit: *Præscire autem [inquit ibidem] potens est etiam quæ ipse non facit sicut quæcumque peccata.*

S. IV.

Eadem veritas ratione suadetur.

Potest etiam suaderi conclusio, & Molina sententia confirmari ex tribus principiis supra illustratis. In primis enim prædestinatio (ut supra ostendimus) claudit vel præsupponit electionem efficacem salvandorum ad gloriam: At voluptas & efficax Dei objectum inferri, & infallibiliter cautat: Ergo & prædestinatio: Ergo illa est certa, non solum certitudine præscientiæ, sed etiam ordinis & causalitatis.

Secundò, Prædestinatio consistit in imperio practico divini intellectus, ut in prima disputatione monstravimus: At imperium practicum Dei est causa infallibilis suorum effectuum: Ergo prædestinatio est causa infallibilis mediatorum efficacium ad gloriam infallibiliter consequentium.

Tertiò, Boni usus liberi arbitrii, seu determinationis nostræ voluntatis ad bonum, causatur à gratia, & consequenter est prædestinationis effectus, ut constat ex supra dictis: Ergo prædestinatio respectu illius gaudet non solum certitudine præscientiæ, sed etiam causalitatis. Consequenter patet: ut enim docet D. Thomas quæst. 6. de verit. art. 3. certitudo causalitatis illa quæ sumitur ex ordine cause ad effectum, quando scilicet causa infallibiliter effectum producit: Ergo si prædestinatio comparatur ad contentum & determinationem liberi arbitrii, sicut causa ad effectum quem infallibiliter producit: Manifestum est, illam gaudere non solum certitudine præscientiæ, sed etiam ordinis & causalitatis.

S. V.

Abstrusis & inconvenientibus sententia Molina exploditur.

Thomas loco citato de verit. tria in sententia, & inconvenientia, quæ sequuntur ex Molina sententia, ait enim: *Non potest dici quòd prædestinatio supra certitudinem providentiæ nihil aliud addit, nisi certitudinem præscientiæ... Sic cum dicitur, non diceretur prædestinatus differre à non prædestinato ex parte ordinis, sed tantum ex parte præcedentium eventuum, & sic præscientia esset causa prædestinationis, non prædestinatio esset per electionem prædestinantis.*

Primum ergo inconveniens est, si prædestinatio certitudinem & efficaciam haberec sortitum ex præscientia eventuum, & futuri consensum voluntatis creatæ, & non ex vi intrinsicâ, & à causalitate mediatorum quæ Deus præparat electis, sequeretur prædestinatum non differre à non prædestinato, nisi ex parte præscientiæ eventuum, & boni usus liberi arbitrii, & consequenter non magis Deo debere prædestinatum, quam